

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ῥωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξουπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἑστὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μηνὸς Γεννάρη δεκαεννιά,
ψοφῶ ὁ κόσμος μὲ τὸν χιονιᾶ.

Τρακόσα εἰκοσι κι' ἑπτὰ,
ἐγκαίρως στέλλετε λεπτά.

Πρὸς τὸν Τρικούπην ἐπιστολὴ τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλῆ.

Ἦθελα νάλλω νὰ σ' εὐρῶ καλὰ νὰ σοῦ τὰ ψάλλω,
ἀλλ' ὅμως τὴν ἐπίσκεψιν ἐσκέφθην ν' ἀναβάλω.
Εἰδείρεις πῶς ἀπ' ὅλους μας τοὺς ἄλλους φαμφαρῶνους
ἐσένα, σὶρ Χαρίλαε, πλειότερον τιμῶ,
ὅτι ἂν κι' ἐκάθισες ὅστην ἐξουσίαν χρόνους
δὲν ἐβγάλες Κ α λ ὀ γ ε ρ ο κανένα ὅστων λαιμό.

Εἶδα τὰς νέας σου ἀρχὰς καὶ τὰ Προγράμματα σου
καὶ εἶπα πῶς δὲν ὀρίσκεσαι καθόλου ὅστα σωστά σου.
Ἀκοῦς ἐκεῖ κατὰστασις, ἀκοῦς ἐκεῖ κεφάλι,
νὰ θέλῃ σόινει καὶ καλὰ μεταρρυθμίσεις πάλι,
ἐνὶ ἐμαῖς ἐφέραμε τὸν κόσμον ἄνω κάτω
τῶν μασκαραδῶν νὰ γενῇ κι' ἐφέτος Κομητᾶτο;

Σὺ εἶχες ἀρκετὸ μισθὸ καὶ δὲν καταλαμβάνεις
πῶς μία τρύπα μοναχὰ μὲς ὅστὸ νερὸ θὰ κάνῃς;
Τὶ διάβολος σοῦ ἔκλλησε μὲ τὰς μεταρρυθμίσεις;
δὲν κάθισαι ὅστὸ σπῆτί σου νὰ πίνῃς καὶ νὰ τρῶς,
μόνο καινούριον Πρόγραμμα ζητεῖς νὰ ξεφουρνίσῃς
καὶ τῇ: Ἑλλάδος νὰ γενῇς σπετσιέρης καὶ γιατρός;

Καὶ ὅταν εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν δοξασμένον τόπον
ἀλλάξουν ὅλα μας μορφήν, διεύθυνσιν καὶ τρόπον,
δὲν ἐννοεῖς, Χαρίλαε, ποῦ κάνεις τὸν σωτῆρα,
πῶς παύει τὸ Ρωμαϊκὸ νὰ ἔχῃ χαρακτῆρα,
πῶς παύομεν νὰ εἴμεθα οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
κι' ὁ Φασουλῆς σὰς χαιρετᾷ καὶ φεύγει ὅστὸ Περίων;

Κι' ὅταν ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ σὰν θέλω νὰ σκοτώνω
καὶ μὲ τὰ μέσα ὅστερα φτηνά νὰ τὴν γλυτώνω,
κι' ὅταν κάνεις βοήθειαν καμμίαν δὲν ἐλπίζῃ,
προστρέχῃ δὲ ὅστων Βουλευτὴν μὲ μάτια ἀκαρυσμένα,
κι' ὁ Βουλευτὴς του ἄγριος εὐθεὺς τὸν ξεκομπίζει
κι' αἱ παρακλήσεις αἱ θεομαὶ πηγαίνουν ὅστα χαμένα;

Κι' ὅταν ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ ρουσφέτια νὰ γυρῶ
καὶ νύκτα μέρα τρώγομαι μὲ φτώχεια καὶ με γρίνια,
κι' ὅταν ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν εἰμπορῶ νὰ κλέψω
ὅστων Ἀνακτόρων τὸν στυγερὸν πένι ἔξω μακταρίνια,
ἂν καὶ ὅστων μπάλο ποῦγινε καμψόσοι μασιχαράδες
μοῦ εἶπαν πῶς δὲν ἀξίζουν ὁρὸ καλπικοὺς παραδες.

Κι' όταν κάνεις δεν 'μπορῇ τὸν ἄλλον νὰ σουφρώνῃ
κι' ὁ μαθητὴς τὸν δάσκαλο γερὰ δὲν μπαγλαρώνῃ,
καὶ ὅταν δὲν συγκρούονται 'στὴν καθ' ἡμέραν πάλιν
τὸ Ναυτικὸν καὶ ὁ Στρατὸς κι' ἡ Θέμις κι' ἡ Παιδεία,
καὶ πᾶς 'Αρχὴ δὲν κρέμεται ὡς τὴν ἀπὸ τὴν ἄλλην,
εἴ! τότε βάλ' του ρίγανη, θὰ εἶναι ἀνδία.

Κι' ὅταν κάνεις γιὰ κάθε τί θὰ σέρνῃ τὰ μαλλιά του
κι' ὁ σκύλος τὸν ἀφέντῃ του θὰ ξέρῃ, ἀδελφέ,
καὶ ὅταν ὁ ὑπάλληλος δὲν πάρῃ 'στὴ δουλειά του
τὴν τελευταίαν τοῦ μηνὸς νὰ πάρῃ τὸν λουφέ,
εἴ! τότε τὸ Ρωμαϊκὸ Ρωμαϊκὸ δὲν εἶναι
κι' ὑπάρχει πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι.

Καὶ τί Ρωμῆος θὰ εἶμ' ἐγώ, ὁπότε ζῶ ἐν τάξει,
ὁπότε γίνω ἄνθρωπος μὴ βρέξῃ καὶ μὴ σταῇ,
ὅταν δὲν ἔχω Βουλευτὴ καὶ Ὑπουργὸ 'δικό μου,
μὴδὲ ἀπὸ Δημόσια τραβῶ τὸ μερδικό μου,
μὴδὲ 'μπορῶ νὰ κουνηθῶ, μὴδὲ νὰ κάμω πάσσο,
ὡσάν νὰ κάθωμαι σ' αὐγὰ καὶ τρέμω μὴν τὰ σπάσω;

Κι' ὅταν δὲν ἔχω Ὑπουργὸ κι' οὐτ' ἓνα Βουλευτὴ,
ποῦ νὰ τοῦ σέρνω κάποτε τὸ κάθε του αὐτί,
μ' αὐτὸν νὰ σκυλορίζωμαι, μ' ἐκείνον νὰ μαλλώνω,
ἀμμ' δὲν τοὺς φτύνω, ἀδελφέ, ἀμμ' δὲν τοὺς φασκελώνω;
Καὶ τί Ρωμῆος θὰ εἶμ' ἐγώ σὰν μοῦ πατοῦν τὴν κάπα
καὶ δὲν 'μπορῶ 'στοὺς ἄρχοντας νὰ δώσω μία φάπα;

Γι' αὐτὰ τὰ προτερήματα τὰ πράγματι μεγάλα
ἐξόχως διαφέρονται ἀπὸ τὰ κράτη τᾶλλα,
ἀν δὲ μικρὸν μεταβληθῇ καὶ τὸ Πολίτευμά μας
κι' ἀποκεντρώσῃς κάμωμεν καθ' ἅπαν τὸ Βασίλειον,
ὦ! τότε πλέον σβύνεται τὸ μέγα ὄνομά μας
καὶ χάνεται διὰ παντός ἀπ' ὅλην τὴν ὑφήλιον.

Συχώρα με, Χαρίλαε, μὲ τὰ Προγράμματά σου,
ἄς 'τα νὰ πᾶν 'στὸ διάβολο κι' ἐκεῖ ποῦ στέκεις στάσου.
'Εμεῖς δὲν εἴμαστε γι' αὐτά, μὴν κάνῃς τέτοιο σάλτο,
ἄλλοιὼς νὰ ἔλθῃς 'στὴν 'Αρχὴν ἀπὸ τὸν νοῦ σου βγάλ' το.
Δὲν βλέπεις πὺς ἀπέμεινες μὲ εἴκοσι μονάχα,
μὰ θέλεις ὀλιγώτεροι νὰ σ' ἀπομείνουν, Χάχα;

Τὰς βελτιώσεις μούντζωσε, 'στὸν νοῦ σου δὸς ἀέρα...
'Αγγλία θὰ τὸ κάνωμε νομίζεις κι' ἐδῶ πέρα;
Δὲν θέλωμε Πολίτευμα νὰ εἶναι σὰν ρωλόγι
καθὼς 'στῶν 'Αγγλῶν γίνεταί τὸ παληοσκυλογί,
κι' ἂν προσποιούμεθα κι' ἐμεῖς τὸν ντιστεγκὲ Μυλόρδο,
ἀλλὰ συχνὰ τὰ χνῶτά μας μυρίζουν ἀπὸ σκόρδο.

Ποτὲ μας δὲν θὰ γίνωμεν σεμνότυφοι 'Εγγλέζοι,
μ' ἐμὰς καθένος νὰ γελᾷ καὶ νὰ μὰς περιπαίξῃ.
Ποτὲ γιὰ ψόλλου πῆδημα τὸν κόσμον δὲν 'χαλάσαμε,
ποτὲ δὲν ἐκοκλίνισε κανένας οὔτε σύ,
ἀπεναντίας μάλιστα μὲ ὄρεξι 'γελάσαμε
ὅταν ὁ Πάρνελ τᾶψῃς μ' ἐκείνην τὴν Δ' 'Οσσύ.

Γιὰ μάζεψε, Χαρίλαε, ὀλίγο τὸ μαλὸ σου
καὶ ἄκουσε τὴν Φασουλῆ, ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου.
Λησιμόνησε τῶν 'Αγγλῶν σου τῆς σκοτειναῖς ὁμίχλαις,

ἀλλέως γιὰ Προθυπουργὸς δὲν κάνεις ἐδῶ πέρα,
καὶ ἡ 'στὴ Βάρη πῆγαινε γιὰ νὰ σκοτόνῃς τσίχλαι,
ἡ πάρε τὰ βρεμμένα σου νὰ πᾶς 'στὴν 'Εγγλιτέρᾳ.

Τοῦ ἔθνους τὸ Πολίτευμα ὡς τώρα πᾶσι λένοντας,
μὴδὲ κανεὶς ὁργανισμοὺς γυρεῖ 'ιδιαιτέρως...
τὸν Δεληγιάννη θέλωμε, ποῦ εἶναι Ναπολέωντας,
καὶ βγάζει καὶ κάμμιὰ φορὰ 'στὸν σβέρκο Καλογέρι.
Κι' ἐγὼ μὲ τοῦτον συμφωνῶ καὶ ὁπαδός του μένω,
παποῦτσι μὲς 'στὸν τόπο σου κι' ἄς εἶναι μπαλαμένο.

Κορδόνι κι' ἄγιος ὁ Θεός, τὰ δ' ἄλλα μόνον λόγοι,
μ' αὐτὸ τὸ ἔθνος σήμερα κορδόνεται καὶ τρώγει.
Εἰς ξένα Πολιτεύματα δὲν θέλω νὰ τρυφήσω,
κι' ἂν κοκορεύωνται μ' αὐτὰ σοφοὶ προνομιούχοι,
ἐγὼ Ρωμῆος 'γεννήθηκα, Ρωμῆος καὶ θὰ φοφῶσω,
κι' οὐδὲ τοῦ Τσελεπίτσαρη ξεχάνω τὸ ταροῦχι.

Φρονίμεψε, Χαρίλαε, κι' ἐκεῖ ποῦ στέκεις στέκα...
σοῦ τῶπα μιὰ, σοῦ τῶπα δὲ, σοῦ τῶπα πέντε δέκα.
'Ημουν παιδί κι' ἐγέρασα μ' αὐτὰς τὰ βελτιώσεις,
καὶ ἂν μικρὰν ἀκρόασιν 'στοὺς λόγους μου δὲν δώσῃς,
θὰ μαρανθῇς, θὰ φαγωθῇς, θὰ μείνῃς ὁ μισός...
Αὐτὰ καὶ σὲ ἀσπάζομαι...

ὁ Φασουλῆς ὁ Σός.

Ποιὸς ἐπίστευε νὰ γιάνῃ
τὸ σπυρὶ τοῦ Δεληγιάννη;

Μὲ 'γεῖα τὸ πρᾶτικο, ἐν πρώτοις ἴσε,
μὲ 'γεῖα τὸ πρᾶτικο, κὺρ Θεωδοῦ,
χωρὶς Καλόγερο 'στὸν σβέρκο εἶσαι,
πάει 'στ' ἀνάθεμα κάθε σπυρί.

Τὰ μάγια ποῦκαμα κι' ἐγὼ γιὰ σένα
δὲν πῆγαν φαίνεται εἰς τὰ χαμένα,
κι' ἐξαναπρόβαλλες μακρὸς σὰν πρῶτα
μὲ ὑπερήφανα καὶ γαῦρα νῶτα.

Καὶ τώρα δεῖξε μας τανάστημά σου,
τὴν πρώτην δύναμιν καὶ τὴν ὁρμήν,
καὶ 'στὸ Κορδόνι σου καλὰ κρεμάσου
πρὸς δόξαν ἀφθιτον... ἀμήν, ἀμήν!

Καὶ τ' 'Ωδεῖον μεταβάλλει
δωρεὰ Συγγροῦ μεγάλη.

'Επικροτεῖ κι' ὁ Φασουλῆς, ἂν καὶ ἀργὰ ὀλίγον,
τὴν ἀναδιοργάνωσιν 'Ωδείου τοῦ γνωστοῦ,
διότι τὸ Κατάστημα τὰς πύλας τοῦ ἀνοίγον
ἀντάξιον ὀνόματος θὰ γίνῃ σεβαστοῦ.

Κι' ἐγὼ λοιπὸν τὰ βέλτιστα εὐελπιστῶν φωνάζω
ζήτω 'στὸν Χιώτη τὸν Συγγρό, ποῦ τὸν παρὰ του δίνει,
μὰ ζήτω καὶ 'στὸν μουσικόν, τὸν προσφιλῆ μας Νάξο,
ποῦ εἰδικὸς κι' ἀκάματος αὐτὸ θὰ διευθύνῃ.

Πρῶτος 'στὸ Καρναβάλι — ὁ Φασουλῆς προβάλλει.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένος νέτος ὁκέτος.

Φ.—Θὰ τρελλαθῶ ἀπὸ χαρά...
Π.—Τί ἔπαθες καὶ χαίρεις;
Φ.—Μεγάλη ἀνακάλυψις κι' ἀκόμη δὲν τὴν ξέρεις;
Π.—Εἶδες, βρέ, εἰς τοὺς Καίρους, ποῦ βγαίνουν 'στὸ
[Λονδίνον,
πῶς εἰς τοὺς τρέχοντας καιροὺς τῶν πονηρῶν κινδύνων
εἰς πᾶνρον κυλινδρικὸν εὐρέθ' ἡ Πολιτεία

τῶν παναρχαίων 'Αθηνῶν μεγάλη καὶ ἁρτία,
ποῦ ὁ κλεινὸς τὴν ἔγραψεν 'Αριστοτέλης, βλάκα,
πρὸς γνῶσιν τῶν συγχρόνων τοῦ καὶ τοῦ Κομνᾶ τοῦ
[Τράκα;
'Η πολιτεία δὲ αὕτῃ δὲν ξέρεις, κρυτομόνη,
πῶς εἶναι τεσσαρακοστὴ κι' ἑκατοστὴ ὁδόνη
ἐξ ὧν ἔφερε ποτὲ Πολιτεῖαν 'στὸ φῶς

ἐκεῖνος ὁ ἀείμνηστος καὶ τῶν σοφῶν σοφός;
Καὶ ὕστερα δὲν ἔμαθες, βρὲ Περικλῆ γομάρι,
πῶς ἅμα ἦλθε τῶν Καίρων ἐκεῖνο τὸ χαμπάρι,
ἐτάραξε τῶν πάππων μας τὸν ὕπνον τὸν αἰώνιον
καὶ τοῦ Τρικούπη, Περικλῆ, τοῦ ἦλθε τὸ δαιμόνιον,
κι' ἐσυλλογίσθη ἔμπλεως ἐξ ἱερᾶς μανίας
τώρα ποῦ ἔχει τὸν καιρὸν καὶ εἶναι Παυσανίας
τοῦ φιλοσόφου τὴν σειρὰν κι' αὐτὸς νὰ συνεχίσῃ
μήπως τὸ ἔθνος οὕτω πως ὀλίγον εὐτυχίσῃ;
Καὶ δὲν εἰξεύρεις, Περικλῆ, πῶς τώρα μετ' ὀλίγον
ἐκδίδει ὁ Χαρίλαος ἐν Πρόγραμμα ἐπεῖγον,
καὶ Πολιτεία γράφεται εἰς ὧν τὸ γεινάτι,
τοὔτέστι τεσσαρακοστὴ κι' ἑκατοστὴ ἐννάτη;
Π.—Δὲν ξέρω τίποτ' ἀπ' αὐτά...

Φ.— Νὰ ξεραθῆς, χαλντούπη,
ἐποῦ ἐνῶ χαλὰ ντουνιᾶς μαζί με τὸν Τρικούπη
καὶ τῆς Ἑλλάδος γράφεται ἡ νέα Πολιτεία
σύ τσαμπουνᾶς γιὰ τὴν παλῆα καὶ χάσκεις 'στὰ Χαντεῖα.
Εἰς ὅσους ἐγεννήθησαν, βρὲ Περικλῆ, ὡς τώρα
στραβὴ κι' ἀνάποδη ζωὴ, κακομοιριά καὶ ψώρα,
ὅποσοι ὅμως εὐτυχεῖς θὰ γεννηθοῦν 'στὸ μέλλον
τὴν Πολιτείαν τὴν χρυσὴν θὰ εὗρουν τῶν Ἀγγέλων.
Γιατί, μωρέ, ἡ μάνα μου νὰ μὲ γεννήσῃ τότε,
ἐποῦ ἀκόμη πάνσοφοι δὲν ἦσαν πατριῶται,
καὶ δὲν μ' ἐγέννα σήμερα νὰ 'δῶ εἰς τὸν καιρὸ μου
τοὺς νόμους τοὺς ὑπάρχοντας καταμεσῆς τοῦ δρόμου;
Τόσον ἡσθάνθη πρῶϊμον τοῦ ἔρωτος τὸν ἴμερον;
δὲν εἴμποροῦσε τάχατε νὰ μὲ γεννήσῃ σήμερον,
ποῦ κι' ὁ Τρικούπης, Περικλῆ, καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει
θὰ γράφουν Πολιτεύματα σὰν τὸν Ἀριστοτέλη,
καὶ ὅσοι 'στῆς νεότητος εὐρίσκονται τὴν ὥραν
ζωὴ καὶ νεῖατα θὰ χαροῦν 'στὴν δοξασιμένην χώραν;
Ἦτον ἀνάγκη νὰ ἐλθῶ 'στὸν κόσμον ἄρον ἄρον,
καὶ τώρα ποῦ θὰ εἴν' ἐδῶ ἐστία τῶν Μακάρων,
ὁ Χάρος ὁ ἀμείλικτος μ' ἐκεῖνο τὸ δρεπάνι
τὴν προσφιλῇ μου ὑπαρξίν νὰ κόψῃ σὰν ρεπάνι,
χωρὶς 'στὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς, τῆς τόσον ἀπαισίας,
νὰ 'δῶ τὴν ἀποκέντρωσιν ἐκάστης ἐξουσίας;
Τώρα ποῦ γέρασα κι' ἐγὼ καὶ δὲν μοῦ μένουν ἡπατα
ἐβγήκαν ἀξιώματα νὰ μᾶς παρλάρουν ὕπατα;
Τώρα ποῦ φαίνεσαι καὶ σὺ σεβάσμιος πρεσβύτης
μεταρρυθμίσεις σκέπτεται ὁ ρέκτης Φλογαίτης,
ὁ δὲ Τρικούπης ὑψηλὰς ιδέας κατεβάζει
καὶ Πολιτείαν Πλάτωνος ἰδανικὴν μᾶς βγάζει,
οἱ πάντες δὲ ὑπόσχονται γραπτῶς καὶ διὰ ζωῆς
νὰ ἐπιφέρουν ριζικὰς εἰς ὅλα βελτιώσεις;
Τόσον καιρὸ ποῦ εἴμεθα εἰς τῆς ζωῆς τὴν βράσι
κανένas δὲν εὕρισκετο νὰ μᾶς διασκεδάσῃ,
μὰ τώρα ποῦ γέρασαμε κι' ἀφίνομεν τὰ κῶλα
πῆραν φωτιά τὰ καύκαλα τῶν Πανελλήνων ὅλα,
καὶ τόσα ξεφουρνίζονται σοφὰ νομοθετήματα,
ποῦ μούντζωσέ τα, Περικλῆ, καὶ φτύστα καὶ
[βλαστήματα.

Δὲν ξέρω ἀπὸ μᾶς τοὺς ὁπὸ ποιὸς θὰ φοβήσῃ πρῶτον
περὶ αὐτοῦ μὴ φροντίζῃ καθόλου μὴδ' ἐρώτα,
ἀλλ' ὅμως ἂν προτῆτερά ἐσὺ τὰ κακαρώσῃς
χωρὶς νὰ 'δῆς ἐξουσιῶν σοφὰς ἀποκεντρώσεις,
ἐγὼ θὰ ἔρχωμαι συχνὰ 'στὸν τάφο σου ἀπάνω
καὶ μία τέτοια θλιβερὴ καντάδα θὰ σοῦ κάνω:
«Σὺ ποῦ 'στὰ ὕψη πέταξες, ψυχὴ βασανισμένη,
σῆκω νὰ 'δῆς Ρωμαῖκο καὶ γῆ εὐτυχισμένη.
'Εσὺ ψυχὴ τοῦ Περικλῆ, ὅπου πετᾶς 'στὸ ἀπειρόν,
ἔλα νὰ 'δῆς κυλινδρικὸν τοῦ Χαρίλαου πάπυρον,
ποῦ Πολιτεία εἰς αὐτὸν τυλίγεται ὑπάτη,
ἡ νέα τεσσαρακοστὴ κι' ἑκατοστὴ ἐννάτη.
Αὐτὰ ποῦ ὠνειρεύεσαι, καὶ μένε, 'στὸν καιρὸ σου
καὶ οὔτε κἂν τὰ ἐβλεπες ποτὲ εἰς τὸνειρό σου,
αὐτὰ γενῆκαν πράγματα κι' ἀλήθεια ζωτάνη
κι' ἀκόμη 'στὸ Ρωμαῖκο τί ἔχει νὰ γενῇ.
Μὰ σὺ πικρίας μοναχὰ εἰς τὴν ζωὴν ἐρρόφησαι
καὶ δίχως τίποτα νὰ 'δῆς κακὴν κακῶς ἐψόφησαι
πιστὸς τοῦ Βασιλέως σου ὑπήκοος καὶ δούλος...
ἄς ἐγεννεῖόσου σήμερα κι' ἄς ἐγεννεῖόσου μούλας.
'Εκεῖνα τὰ ἰδανικὰ καὶ θεῖα πολιτεύματα,
ποῦ παραμύθια τᾶλεγες καὶ τὰ θαρροῦσες ψεύματα
τὰ χαίρονται τὴν σήμερον ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ σου
κι' ἀναγαλλιάζ' ἡ ἔρημη καὶ φλογερὴ καρδιά σου.
Αὐτὰ θὰ λέγω ἔνδοκρυς, καὶ μ' ἔρωτα διάπυρον
θὰ σφίγγω τὸν κυλινδρικὸν τῆς Πολιτείας πάπυρον,
κι' ἴσως κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, 'στ' ἀνέλπιστα

καὶ τέλος τὴν ἑκατοστὴν πεντηκοστὴν συγγράψω.
Π.—Κι' ἐγὼ ἀπὸ τοῦ τάφου μου τὸ χῶμα θὰ

καὶ γιὰ τὰ Πολιτεύματα μαζί σου θὰ τσακωνώμαι.
Θὰ πέφτῃ δὲ 'στὴ ράχη σου ἀλύπητη σπαλιόρα
καθὼς αὐτὴν, βρὲ Φασουλῆ, ποῦ θὰ σοῦ δώσω
κι' ἐκεῖ μὲ ραμπαδόξυλα θὰ χαραχθῇ παντοῖα
ἑκατοστὴ πεντηκοστὴ καὶ πρώτη Πολιτεία.
Φ.—Τὴν περιμένω, Περικλῆ, μὲ πᾶσαν ἡρεμίαν.
Π.—Ὅρσε, γαιδοῦρι, ἐκατὸν πεντήκοντα καὶ μίαν.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκεῖνο τὸ κατὰστημα Βασίλη τοῦ Κασδόνη,
ὅπου 'στὸ σπῆτι βρασκεῖται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβόνει
καὶ μὲ στολίδια χίλια δυὸ φεγγηβολεῖ γεμάτο.
Θαῦμα ἰδεσθαι ἀληθῶς!... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!
μικρὸ Παρὸς φαίνονται μὲ τοῦτο αἱ Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελασθῇς κερμὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περάσῃς
ἀμέσως μέσα θὰ βρεθῇς καὶ κἄτι 'θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης
τότε θὰ πύγῃς μοναχὰ καὶ πράγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰτ' εἶναι κοῖμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν οἷος κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε ἀντορεθεῖ
μὲ ξενοδοχεῖο Ἐνδὴ, — ὁδὸ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ἔνδι,

μὲ λιμνίστον, μὲ μὰ μάνδρα, — μὲ μωγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χύμα δίχως ἄνδρα, — ποδῶν ἄλλοτε ραμμῆ.